

CSOBÁNKA ZSUZSA

Légcsere

A szitálásról eddig mindent elhittem.
A szél, mely tarajosra korbácsolja a betont,
hazafelé jelenésnek tűnt.

Az ablak magasan van.
Jelenéshez nincs köze, halálfélelem.
Lisztet szórok, ne kelljen betűzni,
de mindig kifeszlik valahol.
Röfög az isten, aztán dől csak el.

A résen visszamászok.
Lisztés lányomból ne iganak erdők,
eddig is rengeteg volt, kit bújtattam.

Aki visszafelé, az mintha nem is lélegezne.
Ami benntart, az mintha maga is mászol.
Erősen fúj a szél.

Poláris front

Messzebbre nem vihet, aki szól.
A két sarkon már jártam,
kiollóztak belőlem mindent a térítők körei.
Se széle, se hossza beszéd.
Passzátszél repít, eladni visz.
Csapadékos területnek mondják,
a függőlegest emlegetik.
Mesebeszéd.
Csak az elfekvők látják higgadtnak a napot.

Ne vessen ráncot

Ahogy kimúlt, a tetem köré gyűltek.
Magamban bízattam őket, szálljanak beljebb,
hogy a halál végre ne vegyérték legyen.
De erre elhallgattak, maguktól vetették le a hárttyát.
Láttam gyerekeket, csipesszel kezükben közeledni,
azokban több kegyelem volt.

SZOTYORI LÁSZLÓ: TÁJKÉP